



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 231/2011-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. J., H., zastúpeného advokátom JUDr. D. S., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I vo veci vedenej pod sp. zn. 17 C/159/2003 a jeho rozsudkom z 27. marca 2006 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co/166/2008 a jeho rozsudkom z 26. februára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. J. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. mája 2009 doručená sťažnosť Ing. J. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 17 C/159/2003 a jeho rozsudkom z 27. marca 2006 (ďalej aj „namietaný rozsudok okresného súdu“ alebo „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co/166/2008 a jeho rozsudkom z 26. februára 2009 (ďalej aj „namietaný rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 17 C/159/2003-232 z 27. marca 2006 zamietol v celom rozsahu žalobu sťažovateľa, ktorou „*sa domáhal určenia neplatnosti časti nájomnej zmluvy*“, ako aj určenia, „*že vypratáním nebytových priestorov Ing. M. mojím spolunájomcom nedošlo k zániku jeho práv ako nájomcu*“.

Proti uvedenému prvostupňovému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, na základe ktorého krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co/192/2006-259 zo 17. mája 2007 zmenil rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej bola jeho žaloba o určenie neplatnosti nájomnej zmluvy zamietnutá, tak, že v tejto časti konanie zastavil a potvrdil prvostupňový rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba o určenie, že nedošlo k zániku práv spoločného nájomcu, zamietnutá.

Proti rozsudku krajského súdu, a to proti tej jeho časti, ktorou zmenil rozsudok okresného súdu týkajúci sa neplatnosti časti nájomnej zmluvy a konanie zastavil a tiež proti časti, ktorou bolo rozhodnuté o náhrade trov konania, podal sťažovateľ dovolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 42/2008 z 29. apríla 2008 zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 2 Co/192/2006-259 zo 17. mája 2007 v dovolaní napadnutej časti v celom rozsahu a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

Po vrátení veci krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co/166/2008-295 z 26. februára 2009 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 17 C/159/2003-232 z 27. marca 2006 v celom rozsahu, teda pokiaľ ide o určenie neplatnosti časti nájomnej zmluvy, ako aj v časti určenia, že vypratáním nebytových priestorov Ing. M v roku 2001 nedošlo k zániku jeho práv spoločného nájomcu.

Sťažovateľ považuje rozsudok krajského súdu č. k. 2 Co/166/2008-295 z 26. februára 2009 za zmätočný tvrdiac, že *«nemá oporu v skutkovom stave a zároveň toto rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. „C“ O. s. p.*

Ako je zrejmé z môjho dovolania proti rozsudku KS zo dňa 17. mája 2007, ja som nepodal dovolanie voči tej časti rozsudku, ktorou bol potvrdený rozsudok OS zo dňa 27. marca 2006, a teda v tejto časti sa rozsudok OS stal právoplatným a vykonateľným dňom 12. júla 2007, keď som prevzal rozsudok KS zo dňa 17. mája 2007.

Na základe uvedeného je zrejmé, že rozsudok KS 2 Co/166/2008-295 zo dňa 26. februára 2009 je zmätočný v tejto časti, nakoľko opätovne rozhoduje o už právoplatne rozhodnutej časti žaloby týkajúcej sa môjho spolunájomcu.».

Názor krajského súdu, ktorý v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, *„že obaja nájomcovia ručia za všetky záväzky vyplývajúce z nájomnej zmluvy spoločne a nerozdielne, to znamená, že záväzky vyplývajúce z tejto zmluvy a aj nároky zaväzujú oboch nájomcov a za tohto stavu sa nemôže žalobca ako jeden z nájomcov sám domáhať určenia neplatnosti časti nájomnej zmluvy“*, sťažovateľ odmieta a pokladá ho za odporujúci § 91 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Sťažovateľ zastávajúc názor, že namietaným rozsudkom okresného súdu a tiež namietaným rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv, podal ústavnému súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa domáha vydania tohto nálezu:

„1. Základné právo Ing. J. J. na súdnu ochranu na domáhanie sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zákonom ustanoveným postupom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva, aby jeho vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o základných právach a ľudských slobodách v znení protokolu č. 11 postupom a rozhodnutím Okresného súdu Košice I vo veci vedenej pod sp. zn. 17 C 159/2003 a následne na Krajskom súde v Košiciach vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Co/166/2008 bolo porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co/166/2008-295 zo dňa 26. februára 2009 v celom rozsahu a súčasne zrušuje rozsudok Okresného súdu Košice I č. k. 17 C 159/2003-232 zo dňa 27. marca 2006 v tej časti, ktorou odmietol môj žalobný návrh na určenie neplatnosti časti nájomnej zmluvy a v časti týkajúcej sa nepriznania mi trov konania.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Okresnému súdu Košice I, prejednať a rozhodnúť o veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 17 C 159/2003 bez zbytočných prietahov.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť Ing. J. J. trovy konania v sume 245,70 Euro (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. D. S.“

Ústavný súd v rámci zabezpečovania podkladov na účely predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že sťažovateľ podal 18. mája 2009 (teda takmer súčasne so sťažnosťou ústavnému súdu) proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co/166/2008-295 z 26. februára 2009 dovolanie dôvodiac, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo [§ 237 písm. d) OSP].

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými

sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá bez ďalšieho aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 17 C/159/2003-232 z 27. marca 2006

Vzhľadom na princíp subsidiarity je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach týkajúcich sa porušenia jeho v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním odvolania proti nemu. Ústavný súd

z tohto dôvodu sťažnosť v tej časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde. Ďalej sa preto zaoberal sťažnosťou len vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co/166/2008 z 26. februára 2009

Podstatou námietok sťažovateľa je tvrdenie o arbitrárnosti namietaného rozsudku krajského súdu vyúsťujúce do záveru o nerešpektovaní jeho základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, v dôsledku namietaného porušenia ktorých sa domáhal v konaní pred ústavným súdom, ako aj podaním dovolania najvyššiemu súdu (na v zásade rovnakom argumentačnom základe) zrušenia napadnutého rozsudku krajského súdu.

2.1 Sťažovateľ v dovolaní predovšetkým namietal, že napadnutý rozsudok krajského súdu v časti nároku na určenie, že nedošlo k zániku jeho práv ako spoločného nájomcu, je zmätočný, pretože ním krajský súd opätovne rozhodol o už právoplatne rozhodnutej časti žaloby, keďže jeho prvým dovolaním smerujúcim proti predchádzajúcemu rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co/192/2006 zo 17. mája 2007 nebol napadnutý výrok, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 17 C/159/2003-232 z 27. marca 2006 v časti o určenie, „že vypratáním označených nebytových priestorov Ing. M. v roku 2001 nedošlo k zániku jeho práv spoločného nájomcu“. V tejto časti sa preto uvedený prvostupňový rozsudok stal právoplatným a vykonateľným dňom doručenia rozsudku krajského súdu. Prípustnosť dovolania preto odôvodňoval sťažovateľ poukazom na § 237 písm. d) OSP.

Pokiaľ ide o tento dovolací dôvod, najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 211/2010 z 30. marca 2011 uznal v celom rozsahu argumentáciu sťažovateľa stotožňujúc sa s jeho názorom, že krajský súd zaťažil konanie procesnou vadou v zmysle § 237 písm. d) OSP, a v nadväznosti na to dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu v časti, v ktorej

potvrdil rozsudok okresného súdu, pokiaľ ide o určenie, že nedošlo k zániku práva sťažovateľa ako spoločného nájomcu, zrušil a súčasne v tejto časti konanie zastavil.

Ústavný súd už zaujal názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Dovolanie podľa § 237 písm. d) OSP je nesporne účinným právnym prostriedkom nápravy prípadného porušenia práv sťažovateľa, čoho si bol sťažovateľ zjavne vedomý aj v okolnostiach daného prípadu.

Ústavný súd preto považoval za potrebné vyčkať na rozhodnutie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho a až následne v nadväznosti na výsledok dovolacieho konania prikróčiť k predbežnému prerokovaniu sťažnosti podľa § 25 zákona o ústavnom súde.

K tomu ústavný súd dodáva, že účelom uplatnenia každého procesného práva je zabezpečiť ochranu určitého materiálneho práva, resp. domôcť sa svojho materiálneho práva (nároku). V danom prípade najvyšší súd ako súd dovolací svojím uznesením sp. zn. 3 Cdo 211/2010 z 30. marca 2011 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok okresného súdu, pokiaľ ide o určenie, že nedošlo k zániku práva sťažovateľa ako spoločného nájomcu, zrušil a v tejto časti konanie zastavil. Najvyšší súd teda v tejto časti v plnom rozsahu vyhovel tomu, čoho sa domáhal sťažovateľ uplatnením svojho procesného práva.

Keďže sťažovateľ v tejto časti svojho nároku dosiahol v dovolacom konaní to, čo sledoval uplatnením svojho práva na podanie dovolania, došlo tým k zvráteniu negatívneho dopadu založeného sťažnosťou namietaným rozhodnutím krajského súdu. Preto by v okolnostiach tejto veci opätovné hodnotenie zjavného pochybenia krajského súdu potom, ako tak už urobil najvyšší súd v rámci dovolacieho konania, a prípadné následné ústavným súdom vyslovené porušenie v sťažnosti označených práv sťažovateľa, znamenalo v konečnom dôsledku formalistický prístup ústavného súdu k rozhodovaniu.

Sťažovateľ sa však už nemôže sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v čase jej predbežného prerokovania domáhať preskúmania namietaného rozhodnutia krajského súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok okresného súdu, pokiaľ ide o určenie, že nedošlo k zániku práva sťažovateľa ako spoločného nájomcu, a zrušenia namietaného rozhodnutia krajského súdu aj z toho dôvodu, že toto rozhodnutie bolo v dôsledku využitia iného procesného prostriedku sťažovateľom už v uvedenej časti zrušené v dovolacom konaní. Zrušené rozhodnutie všeobecného súdu už z podstaty veci vylučuje akúkoľvek spojitosť s možným vyslovením porušenia ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa. V čase predbežného prerokovania sťažnosti v tejto časti už preto nie je splnená ani základná zákonom ustanovená podmienka (§ 49 zákona o ústavnom súde) na jej prijatie na ďalšie konanie, a to existencia právoplatného rozhodnutia, ktorým mali byť podľa tvrdenia sťažovateľa porušené jeho označené práva.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov a skutkového stavu ústavný súd uzavrel, že sťažnosť nie je vo vzťahu k sťažnostnej námietke týkajúcej sa prekážky veci právoplatne rozhodnutej (*res iudicatae*) prípustná (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), a preto ju v tejto časti z uvedeného dôvodu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

2.2 V súvislosti s ďalšou sťažnostnou námietkou týkajúcou sa sťažovateľom uplatneného nároku na určenie neplatnosti časti nájomnej zmluvy je predovšetkým potrebné uviesť, že krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba v tejto časti zamietnutá, a dovolací súd, pokiaľ dovolanie smerovalo proti tomuto výroku, ho ako neprípustné odmietol.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní preskúmal túto časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom krajského súdu, aj z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu č. k. 2 Co/166/2008-295 z 26. februára 2009 v časti, v ktorej potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 17 C/159/2003-232 z 27. marca 2006 o zamietnutí žaloby sťažovateľa o určenie neplatnosti časti nájomnej zmluvy, a v tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať najmä na túto časť jeho odôvodnenia:

„Z nájomnej zmluvy č. 512-037/96 o prenájme nebytových priestorov uzatvorenej v zmysle zák. č. 116/09 Zb. v platnom znení vyplýva, že prenajímateľom sú Železnice Slovenskej republiky Bratislava a nájomcovia Ing. J. M. a Ing. J. J. V bode VII tejto zmluvy je uvedené, že obaja nájomcovia ručia za všetky záväzky vyplývajúce z nájomnej zmluvy voči prenajímateľovi spoločne a nerozdielne, to znamená, že záväzky vyplývajúce z tejto zmluvy aj nároky zaväzujú oboch nájomcov. Preto je samozrejmé, že aj zmena zmluvy môže byť vykonaná len so súhlasom oboch nájomcov. Za tohto stavu sa nemôže žalobca ako jeden z nájomcov sám domáhať jednak určenia neplatnosti časti zmluvy a bez toho, aby druhého účastníka, voči ktorému chce uplatniť nárok, označil ako odporcu, nemôže úspešne podať

žalobu. Ide o druhú časť žaloby podľa rozšíreného návrhu z č. 1. 128, podľa ktorého mal súd určiť, že vypratáním nebytových priestorov zastávky H... Ing. J. M. v roku 2001 nedošlo k zániku jeho práv spoločného nájomcu. Teda aj v konaní, pokiaľ ide o určenie neplatnosti časti zmluvy, aj o určenie, že nedošlo k zániku práv spoločného nájomcu, musí byť účastníkom konania každý, kto je účastníkom zmluvného vzťahu, teda Železnice Slovenskej republiky, Ing. J. M. a Ing. J. J. Oba výroky tak, ako to uviedol aj súd prvého stupňa, sa Ing. J. M. dotýkajú a bez jeho procesnej účasti o návrhu nemôže byť rozhodnuté.“

Sťažovateľ nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 17 C/159/2003-232 z 27. marca 2006 o zamietnutí jeho žaloby o určenie neplatnosti časti nájomnej zmluvy, tvrdiac, že ho krajský súd odôvodnil iba poukazom na č. IV bod č. 7 nájomnej zmluvy, čo je podľa neho v rozpore s § 91 ods. 2 OSP.

Z citovanej časti odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu však vyplýva, že podstatným dôvodom potvrdenia napadnutého prvostupňového rozsudku ako vecne správneho bola skutočnosť, že sťažovateľ neoznačil všetkých účastníkov konania (konkrétne jedného z účastníkov nájomnej zmluvy), a preto s ním súd nemohol konať.

Ústavný súd vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu nezistil žiadne závažnejšie nedostatky, naopak konštatuje, že je zrozumiteľný, primeraným spôsobom odôvodnený, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP) a dáva odpoveď na otázku, prečo krajský súd rozsudok okresného súdu v jeho zamietavom výroku, pokiaľ ide o určenie neplatnosti časti nájomnej zmluvy, ako vecne správny potvrdil. Vzhľadom na to ústavný súd argumentáciu krajského súdu považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú a udržateľnú, a preto ani namietaný rozsudok krajského súdu nemožno považovať za arbitrárny.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a obsahom ústavou garantovaného základného práva na súdnu

ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť jeho porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v časti týkajúcej sa rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu č. k. 2 Co/166/2008-295 z 26. februára 2009 z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2.3 Sťažovateľ napokon namieta, že postupom okresného súdu a krajského súdu v jeho právnej veci došlo aj k porušeniu práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu tohto práva nečinnosťou tohto orgánu verejnej moci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Zo sťažnosti a z vyžiadaného súvisiaceho spisového materiálu vyplýva, že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené 20. apríla 2009, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu č. k. 2 Co/166/2008-295 z 26. februára 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 17 C/159/2003-232 z 27. marca 2006.

Keďže sťažovateľ namieta porušenie práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. mája 2009, ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Navyše, ústavný súd zistil, že o sťažnosti sťažovateľa namietajúceho porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/159/2003 rozhodol ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 225/08-34 z 28. apríla 2009 (mesiac pred podaním prerokúvanej sťažnosti) vysloviac, že v tomto konaní došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, a zároveň mu priznal finančné zadosťučinenie 2 000 €.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ak ústavný súd zistí, že sťažnosť sa týka toho istého sťažovateľa a tej istej veci, o ktorej už právoplatne rozhodol, sťažnosť odmietne ako neprípustnú už pri jej predbežnom prerokovaní.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol aj ako neprípustnú.

Vzhľadom na to rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011